

GRUNT

PRACOWNIA DOKUMENTACJI GEOLOGICZNYCH I GEOTECHNICZNYCH

60-169 Poznań, ul. Strzelińska 17, tel. /fax. 61 853-31-72, tel. kom. 602-52-80-37
REGON 631097904 www.gruntmejer.pl wojciech@gruntmejer.pl NIP 972-008-84-24

Poznań, 02.11.2020 r.

ANEKS

**do opinii geotechnicznej wykonanej w sierpniu 2020 r. dla wybranych miejsc
Plaży i Kąpieliska Miejskiego nad Jeziorem Durowskim oraz w Parku Miejskim
w WĄGROWCU przy ul. T. Kościuszki**

Objęty wcześniejszymi badaniami geologicznymi fragment wschodniego, wąskiego pasa zbocza rynnny subglacialnej z Jeziorem Durowskim, leży w obrębie wydzielonego w 2014 r. w ramach Systemu Osłony Przeciwsuwiskowej terenu zagrożonego ruchami masowymi (nr identyfikacyjny 008074).

W zbadanej w ramach ww. opinii geotechnicznej części obszaru, na jednej z alejek spacerowych wykonano dwa penetracyjne wiercenia badawcze nr 2 i 6 o głębokości 4 m.

Pod przypowierzchniowymi piaszczysto-próchnicznymi nasypami o grubości 0,6 i 0,9 m występują mineralne niespoiste piaski o drobnym uziarnieniu i pospółki – osady akumulacji wodnolodowcowej, podścielone zastoiskowymi mało spoistymi pyłami piaszczystymi. Strop pyłów nawiercono na głębokości około 2,4 i 2,7 m p.p.t.

W otworze nr 2, na kontakcie piasków z pyłami zaobserwowano słabe sączenie wody gruntowej tzw. zawieszonej.

W podłożu zbadanej części zbocza występują osady różne litologicznie i genetycznie oraz o zmiennej wodoprzepuszczalności, a wysokości względne powierzchni stromej skarpy od jej podstawy do górnej krawędzi zbliżone są do 8-9 m.

Według powyższych uwag, omawiany rejon spełnia zatem kryteria geologiczno-geomorfologiczne kwalifikujące go do obszarów potencjalnie zagrożonych ruchami masowymi.

W końcu lipca 2020 r., w trakcie wykonywania terenowego etapu badań geologicznych, na omawianym odcinku zbocza, nie stwierdzono śladów współczesnych zsunień i przemieszczeń grawitacyjnych mas ziemnych. Nie zauważono też wyraźnych uszkodzeń konstrukcji obiektów małej architektury, w tym deformacji nawierzchni alejek spacerowych czy zniszczeń betonowych schodów.

Ślady powolnego i wieloletniego spełzywania wierzchniej warstwy zbocza widoczne są natomiast na pniach starych drzew rzadko porastających skarpe.

Wytarasowana alejkami spacerowymi dość wysoka skarpa w chwili obecnej wydaje się być zboczem bezpiecznym – statecznym.

Analiza i ocena budowy geologicznej podłoża omawianego fragmentu terenu w tym litologii, układu wydzielonych warstw geotechnicznych gruntów oraz charakterystyka ukształtowania i hipsometrii powierzchni skarpy skłaniają do wnioskowania, że może on być predysponowany do zainicjowania i rozwoju zjawisk geodynamicznych.

Przy niesprzyjających uwarunkowaniach, w tym niewłaściwie zaprojektowanych i realizowanych robotach budowlanych, może dojść do zakłócenia stanu równowagi statycznej zbocza.

Niekorzystne zjawiska geodynamiczne mogą być zainicjowane w miejscach na powierzchniach kontaktowych pomiędzy gruntami o zmiennych właściwościach fizyczno-mechanicznych i o różnym zawilgoceniu.

W skrajnie niekorzystnych przypadkach, uaktywnienie potencjalnych poziomych płaszczyzn poślizgu może w efekcie doprowadzić do rozwoju powierzchniowych zsuwów i odłamów mas gruntu.

Zaleca się obsadzenie skarpy odpowiednio dobraną roślinnością. Korzenie roślin będą sprzyjały absorpcji spływających wód oraz będą wiązały masy gruntu, wzmacniając tym samym wytrzymałość zbocza i zmniejszając ryzyko ewentualnego występowania w jego obrębie ruchów osuwiskowych.

Opracował:

mgr Wojciech Gruntmejer
upr. geol. nr VII-1115